

Arrest

nr. 74 496 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster heeft op 4 juni 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 juli 2010 heeft verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangevuld.

1.3. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 7 maart 2011 een beslissing genomen waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

1.4. Op 5 mei 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing van 7 maart 2011 ingetrokken en heeft hij een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen.

Dit is de thans bestreden beslissing, die verzoekster op 19 mei 2011 ter kennis werd gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. :

Betrokkene beweert in haar initiële verzoekschrift (dd. 05.06.2009) [G.M.] (geboren te Tashiding op 01.02.1970) te heten. In de actualisatie, ingediend door betrokkene dd. 01.07.2010, geeft ze toe in het verleden echter verkeerde identiteitsgegevens aan onze diensten te hebben voorgelegd en ze beweert dat haar echte naam [P.S.] (geboren te Jhapa op 29.04.1965, afkomstig van Nepal) is.

De aanvraag (dd. 05.06.2009) ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006. Betrokkene geeft echter wel in de initiële aanvraag een motivering waarom ze niet aan een Bhutanees identiteitsdocument kan geraken, maar uit de actualisatie dd.01.07.2010 blijkt duidelijk dat betrokkene niet van Bhutan is. Deze motivering kan door onze diensten dan ook niet mee in rekening worden genomen. De betrokkene voegde in de actualisatie (dd. 02.07.2010) een identiteitsdocument toe van Nepal. Dat het bewijs van identiteit bij de oorspronkelijke aanvraag dient gevoegd te worden. Identiteitsbewijzen die later bij de aanvraag worden gevoegd, worden niet door onze diensten aanvaard. Het Grondwettelijk hof stelt eveneens in haar arrest nr 193/2009 dd 26.11.2009 dat een dergelijk onderzoek naar medische zorgen in het land van herkomst vereist dat betrokkene zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld (B.5.2.) [...] Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. (B.5.3.) Doch betrokkene laat in huidig verzoekschrift na om zijn identiteit op een andere afdoende wijze aan te tonen. Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan "enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld."

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op, *“Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

"(...) Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Eerst en vooral dient benadrukt te worden dat DVZ 2 maal de zelfde beslissing heeft genomen, met 1 zin verschil namelijk het volgende;

De betrokkene voegde in de actualisatie (dd. 01.07.2010) een identiteitsdocument toe van Nepal. Immers op 02.07.2010 werd door de raadsman van verzoekster de aanvraag in toepassing van artikel 9 ter van verzoekster aangetekend geactualiseerd met kopie van het identiteitsdocument van verzoekster, namelijk haar paspoort. Dat gelet op het voorgaande, verzoekster haar aanvraag volledig conform de wet (artikel 9 ter van de vreemdelingenwet) en artikel 7 van het K.B. van 17.05.2007 werd verzonden en voorzien van de door de wet voorziene stukken. Dat de bestreden beslissing met deze elementen duidelijk geen rekening heeft gehouden daar waar zij het volgende stelt:

"Dat betrokkene voegde in de actualisatie (dd. 01.07.2010) een identiteitsdocument toe van Nepal. Dat het bewijs van identiteit dient bij de oorspronkelijke aanvraag gevoegd te worden. Identiteitsbewijzen die later hij de aanvraag worden gevoegd, worden niet door onze diensten aanvaard." Dat DVZ geen rekening heeft gehouden met de verschillende arresten van de RVV. Dat men duidelijk stelt wat tijdstip en wijze van overlegging van het identiteitsdocument is.

Bij aanvraag

Indien geen identiteitsdocument bij de aanvraag werd gevoegd, noch een uiteenzetting aangaande de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen, werd aangebracht, wordt niet aan de voorwaarde van artikel 9 Vw voldaan

De regelmatigheid van de beslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover men beschikte ten tijde van het nemen van de beslissing.

RvV 20 november 2007, 3.808; RvV 25 januari 2008, 6.247; RvV 25 februari 2008, 7.802; RvV 21 maart 2008, 9.111; RvV 27 mei 2008, 11.815; RvV 15 september 2008, 15.879; RvV 3 april 2009, 25.607; RvV 10 april 2009, 25.904; RvV 25 november 2009, 34.761

Vooraleer de beslissing wordt genomen, werden alsnog de nodige identiteitsdocumenten bij het dossier gevoegd. Op het ogenblik van het nemen van de beslissing, wordt alsdan wel voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste.

RVV 3 april 2009, 25.612; RVV 30 april 2009, 26.821; RVV 27 mei 2009, 27.754; RVV 28 mei 2009, 27.944; RVV 15 juni 2009, 28.720;

Dat RVV dus duidelijk in haar arresten stelt dat de aanvraag moet beoordeeld worden aan de hand van de stukken die op het moment van het nemen van de beslissing in het dossier van betrokkene aanwezig zijn. (RVV nr.25.612, 03.04.2009)

"De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de verwerende partij in het bezit was van alle documenten met betrekking tot de aanvraag ruimschots voor het nemen van de beslissing

Gezien het identiteitsdocument overgemaakt werd aan de verwerende partij voordat deze een beslissing ... nam, en het begeleidend schrijven, waarbij een kopie van het identiteitsdocument gevoegd werd, duidelijk de datum van de aanvraag vermeld alsook de persoonsgegevens van verzoeker, kan gesteld worden dat het identiteitsdocument bij de aanvraag werd gevoegd

Aldus kan gesteld worden dat verzoeker voldeed aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden"

Dat in casu verzoekster haar aanvraag wel degelijk per aangetekend schrijven heeft geactualiseerd.

Dat bij de actualisatie de volgende stukken werden gevoegd:

- 1. Nationaal paspoort van verzoekster*
- 2. Attest van inontvangstname*
- 3. Inschrijving bevolkingsregister*

Dat bijkomend op 01.07.2010 de actualisatie van verzoekster per fax naar dienst vreemdelingenzaken werd verzonden zonder de stukken.

Dat de stukken wel gevoegd waren bij het aangetekend schrijven van 02.07.2010.

Dat DVZ dus wel degelijk in het bezit was van een identiteitsdocument van verzoekster op het moment van de beslissing, en wordt er dus alsdan wel voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste.

Dat DVZ zelf in haar beslissing melding maakt van de correcte identiteitsgegevens.

Dat aldus met deze elementen geen rekening werd gehouden waardoor de bestreden beslissing een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dienst vreemdelingenzaken is niet zorgvuldig geweest door in de bestreden beslissing geen rekening te houden met deze recente stukken zodat de beslissing gebaseerd is op onjuiste informatie.

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen, volledig strijdig is met de stukken van het dossier zoals zij werden voorgelegd bij de aanvraag van verzoekster en later bij de actualisatie. Dat verzoekster bij de actualisatie van haar aanvraag conform de wet een kopie van haar paspoort heeft gevoegd. Dat aldus zij de nodige stukken bij haar actualisatie voegde teneinde haar aanvraag als onontvankelijk te verklaren.

Dat zij dit per aangetekend schrijven aan Dienst Vreemdelingen zaken heeft bezorgd.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de nieuwe stukken die de raadsman van verzoekster verzond op 02.07.2010, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekster dan ook helemaal niet inziet op welke basis men haar argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Betreffende de beweerde schending van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat deze beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Verzoekster kan niet dienstig worden gevolgd waar zij meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid rekening had moeten houden met het door haar bij de aanvulling van haar aanvraag voorgelegde identiteitsdocument. Artikel 7 § 1 van het K.B. van 17.5.2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt immers het volgende :

"§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9 ter, § 1 van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1 ° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 ter, § 1, derde lid, van de wet.

§2. Onverminderd artikel 9 ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. "

Verzoeker heeft - zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld - nagelaten om de noodzakelijke documenten (afschrift van het nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 ter, § 1, derde lid van de wet) over te maken bij zijn aanvraag o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren. Het K.B. laat geen ruimte voor interpretatie waar wordt gesteld dat het identiteitsdocument of de motivering tot vrijstelling ervan dient gevoegd te worden bij de AANVRAAG.

Deze vereiste wordt terecht gesteld nu, bij ontstentenis daarvan, de fraudemogelijkheid evident is. Oordelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken nog moet rekening houden met naderhand voorgelegde identiteitsdocumenten zou bovendien inhouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor onbepaalde tijd moet afwachten tot wanneer de betrokkene nog documenten aanbrengt. Aldus zou niet kunnen

gestatueerd worden over de ontvankelijkheid van de aanvraag, waarbij aan de Dienst Vreemdelingen-zaken dan wellicht een schending van de redelijke termijn zou worden verweten. Het staat dan ook vast dat de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in toepassing van art. 9 ter van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het identiteitsdocument, dan wel de motivering die hem hiervan vrijstelt, bij zijn aanvraag dient te voegen. De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de concrete redenen zijn die hem verhinderen een identiteitsstuk toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9 ter van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verzoekster ontkent niet dat zij bij haar aanvraag geen bewijs van identiteit heeft gevoegd. Zij geeft overigens zelf toe dat ze bij haar aanvraag gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit. Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht geoordeeld dat geen rekening kan worden gehouden met het identiteitsdocument dat door verzoekster pas meer dan een jaar later werd voorgelegd.

Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van (oud) artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, dat luidde als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)"

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals het gold op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, luidde als volgt:

“ § 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet; 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet; 3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag; 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

2.5. In casu wordt verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde *“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1, derde lid, van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid).”* De motivering van verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag waarom ze niet aan Bhutaanse documenten kan geraken wordt niet aanvaard door de verwerende partij aangezien verzoekster bij de actualisatie van haar aanvraag een Nepalees identiteitsdocument voegde en voormeld document wordt eveneens niet aanvaard door de verwerende partij aangezien dit niet bij de oorspronkelijke in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd gevoegd. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 en wordt vastgesteld dat verzoekster nalaat haar identiteit op een andere afdoende wijze aan te tonen.

2.6. Verzoeker betwist niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat de motivering van verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag waarom ze niet aan Bhutaanse documenten kan geraken niet aanvaard wordt aangezien verzoekster bij de actualisatie van haar aanvraag een Nepalees identiteitsdocument voegde. Verzoekster betwist evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij nalaat haar identiteit op een andere afdoende wijze aan te tonen. Verzoeksters kritiek spitst zich toe op de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar Nepalees identiteitsdocument dat ze bij een actualisatie van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag voegde, niet aanvaard wordt aangezien dit niet bij de oorspronkelijke in punt 1.1. bedoelde aanvraag gevoegd werd.

2.7. Uit de redactie van artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde *“documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde”* wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351). Uit de in punt 2.4. vermelde bepalingen volgt onder meer dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren indien ze niet vergezeld is van een identiteitsdocument. Verwerende partij zou contra legem handelen mocht zij toch rekening houden met een identiteitsdocument dat na het indienen van de aanvraag verzonden wordt (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351). Andersluidende arresten van de Raad kunnen aan het voormelde geen afbreuk doen. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht vast *“De betrokkene voegde in de actualisatie (dd. 02.07.2010) een identiteitsdocument toe van Nepal. Dat het bewijs van identiteit bij de oorspronkelijke aanvraag dient gevoegd te worden. Identiteitsbewijzen die later bij de aanvraag worden gevoegd, worden niet door onze diensten aanvaard.”* en concludeert terecht op basis van voormelde vaststelling en de overige door verzoekster niet betwiste vaststellingen dat verzoeksters in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA